

Lauvstj v. Svenske

Det förkom ganska ofta att personer
främmande utan vistades i Danmark någon
tid. Jag vet många gamla arbetare som
talade om att de varit i Danmark för
arbete. Det var i husebörskan för att
Dallholmen som hade haft sitt arbete.
Jag kan ej riktigt minnas mig vad arbetet
bestod i, jag tror det var kolbrytning eller
något liknande. Där var god arbetslön, men
arbetet var tungt, men betalningarna var
bättre än här hemma. Många av dem
som reste över ha talat om att de hade
en liten spara platt med sig hem vid
återkomsten. Svenskarna voro därmed
kända som goda arbetare och det gick
lätt för dem som reste över att få arbete.
En del av dem som reste hem tog någon

Aug. 84

1

kannat med sig tillbaks västra viken.
Här ej höit av någon att dansarna beting-
funder, uppspeisklighet eller andra för-
hållande hade nåt längre än folket här i
Ström.

Fiskearna här brukade ofta för, som
det hette "ligga på Bornholmen" och fiska.
Det var huvudsakligen till o. förskott som fis-
kades. Fiskeplatserna var på Bornholmen mest
en plats som hette Laspö. Fiskevattens
utgång Bornholmskusten var mera givande
än på hamnskusten och många fiskare
gick fiskelägarna här. Kivik, Litenrölla och
Klubbskär, varade (vagrade), som det het-
lades på Bornholmen. På den tiden var det
inga heldäckade motorbåtar som användes
i fiskeriet, det var vanliga skor, stora
som kallades "vrak-skor", regel användes

och var viiden oqvestig gille det att
fa till aiorna och so. Det var mycket
hvit arbeta, mangen gang med iing
lov for mikan. Den som skive detta
har manga ganger varit gamla fiskare be-
ratte om och om till stasatsen ut till
sjos, pa natten var viiden hastigt oke-
de till storm, hur svart det var att fa in
gamm i baten, och sin hur svart det
var att komma i land. Her in se gang
liing de nog lämna se del av bade
skan o. foligt i sticket. Det gille att
har flera likasam.

Jag har i varit berättis något om att
dessa försiljare förkommer både på östen.
Därför att jag att det förkommer darska,
som med fvaras köpte upp il för på
kusten. Det förkom förutten både tyska

och hausta uppsöpare. Gamla älfiskare
ha omtalat, att de gämnat sålde sin så
till haustarna dessa bjöd alltid bra
av det goda och stulna hausta bränn-
vinet.

Det äro ännu bevarningar, som syftade
på förbindelser med Danmark, och som
jag ämnar ett gammalt hus här i Stockholm
t numera bevarat — som alltid be-
märktes "Dansthus". Troligen har väl
någon inflyttad haust, eller också nå-
gon som varit i Danmark, bott i det
huset en gång.

Historien om den fulla luren.

Jag minns från min barndom en
den historien om den fulla luren.
Det var fiskare som smugglade in olika
rakor från Borgholm. Det fanns en fis-
kare på Kvitbäckes fiskläge, som hette
Anders Andersson, en riktigt kunnig kull
skulle de ha varit. En av lyckades ofta
lura kustvakterna på Kvitbäck och Län-
mans Kontor i Brösarp. För det mesta var
det Anders Andersson som tog hem spelet
ofta var som berättats.

Jag har hört en historia om att man en
gång lyckades smuggla ett par fina
vagnhästar från Borgholm till dåvarande
agaren till Stora Fulebäck Gård. Andersson
hade fått lantbrukarnas uppgift att skaffa
fina hästar. De var inköpta från Borgholm.

och Anderssons fäktare kom i sin stor
vack-aka. Bårens på hästarna voro
buntade på att de skulle ligga stilla
på botten i båten. Rastbruderna be-
räknade väl nogvillanta tiden när An-
dersson skulle ankomma med sitt gods
och han bjöd då rustvaktens herr till sig
på kaffegäst. Rustvakten o. lantbrukar-
ne skulle o. protokollera vid kaffebudet
inte tänkt tillåta på något vlaglig-
heter, just så inte. Då kom det nu
kom någon av husfolket in och talade
om för husbonden att så många intill
gårdens gång att par, vacker skinnlig
hästar och betade. Lantbrukaren och
hans gäst gick ut för att titta på djuren,
lantbrukaren klättrade naturligtvis var
helt ovetande om vad det var för hästar.

man nog hade han varit att inte visa
sin belåsthet över den lyckade affären
och den lyckade konstverkets förtroende att han
blivit draget vid näsen. Endligt berättel-
sen drog han en kuffig ad i förargelse
men det var att göra. Det var visst så
på den tiden att om man ej kunde ta de
ömmeglaude på gränserna var ingenting
att göra, och i detta fall var det
våra jämt.

Om annan gång skulle läsmannen
konstans stamma Linderström inför Linder-
ström någon förmåelse, tydligen någon ömme-
glaude. Läsmannen kunde emellertid
skicka uti en Linderström, skulle det all-
tid vara på Linderström när läsmannen kom.
Läsmannen bestod emellertid att han
skulle passa på Linderström tidigt på

morgonens när hudeusens med sinne fiske-
kamrater kom i land. Häusmannen
stod alltså när vid strandkanten med
stämningen, vilken han skulle läsa upp
för hudeusens när deurs båt stötte till
stranden. Häusmannen var ivrig och i
sitt tjänsten hoppade han i båten och
bågade uppstån stämningen för hudeus-
ens. Deurs o. hans kamrater stötte emel-
lertid ut från land igen. Häusmannen,
som dog för med stämningen märkte
inte skenat att båten var på väg att
när när han såg att seglen tillslut
anade han snart och flögde var de skulle
hän. Hudeus hudeusens svarade på att
de tänkte segla till Bornholme och sälja
därgsten där. Häusmannen framhöll att
han måste i land omedelbart och att

Fiskekamm gjorde sig olyckligt om de inte
lykte. Fiskeressons tvivlade emellertid
att ingen av dem bjöd till någon vaktare
att stå på plats i båten o. nu fick han
följa med. Till sist fick läusemannen
lov att blaga stämningen, jagade för-
stördes och läusemannen satte i land.
Fiskekamm stannade naturligtvis också iland
och var han bleff att de skulle segla till
Bornholm, det hade ej alls varit deras
mening. Och Anders Fiskeressons myste
och tog hem spelat även denna gång.